

עפ"ת 48471/11/21 - חנוך שחם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 48471-11-21 שחם נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 50115643376

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
חנוך שחם	מערער
	נגד
מדינת ישראל	משיב
	המערער באמצעות עו"ד נ' פיינבלט
	המשיבה באמצעות עו"ד ד' איקן

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת שפר) בהמש 5803-09-21 מיום 31.10.21 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום **22.9.21** להארכת מועד להישפט בגין עבירה של עקיפת רכב מימין לפי תקנה 47(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א -1961, בעת נהיגה בכביש 2, ביום **10.9.2017**.

המערער טען בבקשתו כי ביקש מהשופט שהדוח יישלח אליו בדואר בשל כך שהסיע צוות של "אל על", שמיהר לטיסה. לדברי המערער בתצהירו, פנה למשטרת ישראל לאחר כחודשיים, בשל אי הגעת הדוח, ונאמר לו כי הדוח "**סגור ואין מה לעשות...אני חשבתי שהוא סגור כי ויתרו לי**". נטען כי לא הוצג אישור מסירה לגבי משלוח הדוח למענו. בחודש אוגוסט 21 קיבל הודעה מרשות רישוי עם רשימת דוחות ביניהם הדוח הנדון, והסתבר למערער, בבירור שערך, שהקנס שולם בידי יד נעלמה, בנסיבות שאינן ידועות למערער, וייתכן כי שולם בטעות על ידי מאן דהוא.

המערער טוען בנוסף כי הוא כופר בביצוע העבירה, ולטענתו ירד לשולי הכביש לצורך הוצאת דבר מה מתא המטען, ולא ביצע עקיפה.

בתגובת המשיבה בבית משפט קמא צוין כי הקנס שולם ביום **19.11.2017**, במועדו, וכי אין לקבל את הבקשה המוגשת לאחר 4 שנים ממועד העבירה.

בית המשפט קמא קבע בהחלטתו כי המערער ידע על רישום הדוח והיה עליו לוודא קבלתו, וטענתו כי סבר ש"ויתרו לו" אינה סבירה. עוד צוין, כי לא ניתן להשתכנע כי המערער לא קיבל את הדוח בדואר, שכן הקנס שולם כחודש ומחצה לאחר מועד העבירה, ומשכך עולה כי הדוח הגיע לידי המערער אשר בחר לשלמו, באופן העולה כדי הודאה באשמה על פי הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982; המערער לא חלק על כך שהקנס אכן שולם, והטענה כי מישוהו אחר שולם את הקנס אינה סבירה, והיה עליו לברר נסיבות התשלום. בנוסף צוין, כי המערער הגיש בקשתו

בשיהוי ניכר, לאחר 4 שנים, ואף יש להניח נוכח תשלום הקנס, כי רישום העבירה התבצע בסמוך למועד התשלום.

באשר לעבירה צוין כי בדוח מופיעה תגובתו של המערער - **"אני עם צוות של אל על ואני באיחור של חצי שעה"**, ולא עולה כל הסבר לגבי נסיבות עצירת הרכב, כפי שטען בבקשתו.

בהודעת הערעור נטען כי אין חולק כי לא הוצג אישור מסירה, וכי המערער "זועק ומצהיר" כי לא שילם את הקנס, ולא הוגשה על ידי המשיבה כל אסמכתא לאופן התשלום.

אין אני רואה מקום לקבלת טענות המערער.

הטענה כי מאן דהוא שילם את הקנס בגין דוח לא לו, תוך נשיאה בעלות כספית לא מבוטלת, אינה סבירה על פניה, וכשהיא מועלית לאחר מספר שנים מעת התשלום, הרי שאין לשלול אפשרות כי התשלום נשתכח מהמערער. מכל מקום, צדק בית משפט קמא כי היה על המערער, כמי שיכול לפנות לרשויות לצורך בירור פרטי התשלום, לבסס טענתו, ומחדלו של המערער בעניין זה אינו מסייע. עוד אציין כי לפנים משורת הדין, הוריתי על דחיית הדיון כדי לאפשר למערער לברר נסיבות התשלום, אולם המערער לא הציג כל נתונים חדשים שיש בהם כדי לתמוך בטענתו.

תשלום הקנס - זמן קצר לאחר מועד העבירה - מבסס הודאה, הרשעה וענישה על פי סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, ובחלופי הזמן אף מדובר בעונש חלוט. המערער אינו מעלה כל טענה ממשית כנגד דוח העבירה, והשמעת טענות תוך שיהוי כה ניכר, נוכח חשש מהטלת אמצעי תיקון על ידי רשות הרישוי, אין בהן כדי לשכנע.

בנסיבות אלה, נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, כ"ז שבט תשפ"ב, 29 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.